

«НАЙБІЛЬШЕ МИ ЗАБОРГУВАЛИ ПЕРЕД ЛЮДИНОЮ»

Мене одразу ж зацікавила розмова, яку випадково почув біля дверей голови профкому ДП «Комплекс» Костянтина БІЛАША. Один із співрозмовників, як виявилось пізніше, це був працівник цеху по поводженню з радіоактивними відходами, член профкому Сергій Бурмага, доводив своєму опоненту: «У наших умовах працювати з радіаційними відходами жінки не повинні. Це важка і небезпечна робота. На об'єкті «Укриття», наприклад, не задіяна жодна жінка...»

Продовжив розмову з Сергієм я вже у кабінеті голови профкому.

- Для вашого підприємства порушена проблема дійсно досить серйозна?

- Розумієте, жінки, як говориться, зі шпалами та ще й на забрудненій радіацією території - це, погодьтесь, нонсенс. Я не за те, щоб при сьогоднішній ситуації, що склалася у зоні, звільняти їх з роботи. Навпаки. Треба об'єктивно та з розумінням підійти до кожної особи і якомога безболісніше вирішити проблему скорочення штатного розкладу. Наприклад, буквально учора члени нашого профкому не дали згоду на скорочення трьох працівників. Запропоновані вакансії дезактиваторщика та переробника радіоактивних відходів, зрозуміло, не є професіями для жінок. А вони усі живуть у Славутичі, до того ж матері-одиначки. Згоди на звільнення профком не дав. Прийняли рішення: рекомендувати адміністрації ДП «Комплекс» вжити відповідних заходів щодо їхнього працевлаштування на нашому підприємстві, або, якщо це неможливо, - в інших організаціях зони відчуження.

-Схоже, що профспілки в Чорнобилі виконують інші функції,

Радіаційно забруднена техніка. З нею доводиться працювати трудівникам ДП «Комплекс»

ніж подібні громадські зібрання за зоною. Тим більше, що це вже не «школа комунізму»...

Це я звертаюся до господаря кабінету Костянтина Білаша.

- Життя змінилося. А тим більше на забрудненій території, де воно специфічне. Будемо відвертими: перша і основна проблема для кожного з нас - заробітна плата. Тому що люди приїжджають у зону відчуження заробляти гроші. Душевні пориви, героїзм, романтика

закінчилися після того, як був приборканий реактор. Зараз тут триває наполеглива, рутинна робота по ліквідації наслідків аварії. Люди трудяться, ризикуючи своїм здоров'ям. Тож їхня праця повинна відповідно оплачуватися. Профспілки повинні за цим стежити.

Наприкінці минулого року саме через невиплату зарплати, розмови про вимушені відпустки у зоні відчуження виникла вибухова ситуація. І саме терито-

ріальний комітет профспілки зумів її загасити. На нараді директорів тоді сказали: якщо терком прийме рішення і підтримує Адміністрацію зони, ми відправимо всіх у відпустки, якщо не прийме - то ми шукатимемо гроші. Профспілки зайняли тоді тверду позицію: рішення не прийняли і гроші знайшлися. Наприклад, на даний час заборгованості по зарплаті на нашому підприємстві за минулий рік не існує.

Важливою є також для профспілкового комітету і проблема соціального захисту наших працівників. Хоч скарбничка стає все біднішою, але намагаємося «викручувати» якісь резерви, щоб задовольнити потреби колег. Так, лише минулого року профспілковий комітет виділив 210 санаторних путівок для працівників підприємства та їх сімей. До речі, наш територіальний комітет профспілки, мабуть, єдина організація, яка надає путівки майже безкоштовно. Ліквідатори одержують їх безкоштовно, за дітей платимо 10 відсотків, за дружин (чоловіків) - 30. У час ринкових відносин це, погодьтесь, символічні ціни.

Крім того, всі бажаючі мали змогу влітку відправити своїх дітей у

«НАЙБІЛЬШЕ МИ ЗАБОРГУВАЛИ ПЕРЕД ЛЮДИНОЮ»

(Закінчення.)

Початок на стор. 1)

оздоровчий табір ім.Титова у Херсонську область, а у вересні-жовтні - в Євпаторію. Шестеро школярів із сімей працівників ДП «Комплекс» також за виділеними профспілковим комітетом путівками гостювали в Італії.

Щодо матеріальної допомоги, то тут справи дещо гірші, ніж у минулі роки. Маємо змогу лише виділяти певні кошти на лікування, поховання рідних, народження дитини...

- Чув від головного інженера підприємства Бориса Вікторовича Трембача, що зараз ваш профспілковий комітет мало не щодня засідає. Якщо із зарплатою нормалізувалося, грошей на вирішення соціальних потреб катма, то які ж проблеми вирішуєте?

- Чорною хмарою навис над нами наказ про скорочення. Звільнені опиняються у безвихідній ситуації. На ро-

боту поза зоною практично влаштуватися неможливо, а тим більше людям з ліквідаторськими повсякденнями. Пільговики нікому не потрібні, тож чимало хто відмовляється від благ, передбачених Законом, аби знайти роботу. Розуміємо, що рубати по живому не можна, за кожним скороченим працівником стоїть сім'я, тому ретельно розгля-

ЗОНА: ДОСВІД, ПРАКТИКА, ПРОБЛЕМИ

даємо кожну кандидатуру.

Вочевидь, що врятувати всіх не зможемо. Скорочення кількості штату викликане обмеженням фінансування. Економісти підрахували, що на виділені підприємству кошти можна утримати зарплату на тому ж рівні 380 працівникам, а не півтисячі...

- Невже стільки людей залишилося скоротити?

- За останні півроку ми вже це зробили. На даний час на руках мають так звані «гірчичники» 18 осіб. Але й за них профспілковий комітет буде боротися. Приклад, який навів вам Сергій, цьому підтвердження.

Інший приклад: чимало працівників скаржаться у профком на погане харчування в їдальнях Чорнобіля. Коли ми працювали в Прип'яті, то була якась альтернатива. Можна було поїсти на станції або в «Юпітері», яких обслуговує Славутиське торговельне підприємство. Різниця у приготуванні їжі, причому за ті ж самі гроші, по-

вірте мені, відчутна.

Відродно, що територіальний комітет профспілки за допомогою комітетів держпідприємств зони відчуження домігся виплати за невикористані талони грошової компенсації. Я знаю, що більшість наших працівників снідають і вечеряють у гуртожитках, а обіди беруть «тормозками». Хоча це теж не вихід, оскільки приміщення не пристосовані, порушується техника пожежної безпеки.

Більшість працівників ДП «Комплекс» проживають у зоні близько десяти років. Чимало з них - у приватних будинках. Новостворена організація «Чорнобильсервіс»,

що обслуговує їх, прийняла рішення переселяти людей з приватних будинків у гуртожитки. З метою економії світла, тепла тощо. Перед вами до мене приходила наша працівниця і зі сльозами просила допомогти, щоб їй залишитися у будинку, де вона весною навіть квіти садить на клумбах. Вона згодна поставити лічильник і платити за світло. Зрозуміти її можна. Я сам у зоні з 87-го, звик до свого другого помешкання, дещо змайстрував сам, а тепер можуть запропонувати переселитися. Це питання суттєве і стосується добробуту наших працівників, отже профспілковий комітет його теж буде вирішувати.

Найбільше ми заборгували перед людьми, а тому другорядних питань у нашій роботі немає і не може бути.

**Розмову вів
Микола ОГОРОДНИК.**